

[N. Neergaard.]

Der blev der gjort et meget stort Nummer ud af den Merudgift, der var paa Driftsbudgettes Udgiftsside paa godt 10 Mill. Kr. Nu vil maaske ogsaa den højtærede Finansminister indrømme, at naar det drejer sig om, hvad der kunde forudses, saa er det berettiget herfra at drage de ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Afskrivning paa Mellemlægsregningskontoen, thi Statsrevisorernes Betænkning forelaa jo den Gang. Saa bliver der en Merudgift paa Udgiftsparagrafferne af ca. $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men hvor stor var nu Merudgiften i Finansaaret 1925—26? Ja, paa den højtærede Finansministers egen Tillægsbevillingslov til hans egen Finanslov var den ikke mindre end 18 273 000 Kr. Nu vil jeg indrømme, at naar jeg mener, man bør trække de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Afvikling af Mellemlægsregningskontoen fra denne Tillægsbevillingslov, kan det ogsaa være rimeligt at trække fra den højtærede Finansministers Tillægsbevillingslov en ekstraordinær stor Udgift, som ikke kunde forudses, nemlig den Udgift, som foranledigedes af Mund- og Klovesygen, nemlig $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men saa bliver der alligevel $13\frac{3}{4}$ Mill. Kr. tilbage mod paa denne Tillægsbevillingslov $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Jeg tror, at disse Tal er tilstrækkelige til at vise, hvor mislykket Ministerens Forsøg var paa at vise, at her budgetteres ganske anderledes nøjagtigt af en socialdemokratisk Finansminister end af de tidligere Regeringers. Særlig blev der fremhævet en Merudgift paa Aldersrentekontoen, og det var ikke langt fra, at den højtærede Minister saa smaat insinuerede, at dette kunde ikke være ganske rigtigt, thi de Oplysninger, der var kommet fra Indenrigsministeriet, maatte ikke være rigtige. Der viste Tillægsbevillingsloven for 1929—30 en Merudgift paa 841 000 Kr., men paa Tillægsbevillingsloven for 1925—26 var der en Merudgift paa samme Konto paa ca. 1 Mill. Kr. Der er ikke noget at bebrejde den højtærede Finansminister der; lige saa lidt som der er noget at bebrejde mig, det viser kun, at det er ikke muligt med Sikkerhed at beregne, hvor stor Udgiften bliver paa denne Post. Men ogsaa dette er meget betegnende for den Art af Polemik, som den højtærede Finansminister finder det passende at anvende. — Naa, og saa dette med at pynte paa Budgettet! Det er jo dristigt, det er meget dristigt, naar det er den Minister, der har opført en ganske ulovhjemlet Besparelse paa 2 400 000 Kr. paa Krigsmateriel, der taler om at pynte paa Budgettet.

Jeg skal saa sige et Par Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Der var jo ogsaa Insinuationer ude om, at Finansministeriet eller Trafikministeriet — jeg ved ikke rigtig hvilket — skulde have beordret uden videre og uden Hensyn til de vedkommende sagkyndige Autoriteter at sætte Indtægterne for Statsbanerne op med et betydeligt Beløb. Jeg tilbageviste dette allerede i Gaar, og siden den Tid har jeg haft Lejlighed til at tale med daværende Trafikminister Stensballe, der ganske bekræftede mit Indtryk fra den Gang, at det Budget, som kom paa Finansloven for 1929—30, var indstillet af Generaldirektoratet. Det er meget rigtigt, at der havde ogsaa været mere pessimistiske Betragtninger ude, men efter Generaldirektoratets samlede Overvejelse kom dette Budget, og det kom med Generaldirektoratets Indstilling, ellers vilde jeg heller ikke have optaget det paa Finansloven.

At Indtægtsansættelserne for Statsbanerne nu ikke har været saa helt hen i Vejret under Hensyn til de Virkninger, man kunde forvente af Takstnedsættelserne og af de forholdsvis gode Tider, det var, det viser sig allertydeligt derved, at for det første viste Opgørelserne for Statsbanerne i de første 11 Maaneder af 1929—30 en Merindtægt paa 4 Mill. Kr. i Forhold til de tilsvarende Maaneder i 1928—29, men endnu mere betegnende er det aabenbart, at endnu saa sent som da den nuværende højtærede Finansminister forelagde sit Finanslovsforslag for 1930—31, godkendte han fuldkommen den Indtægtsansættelse, som var sket for 1929—30. Han ansatte Personbefordringen til 53 Mill. Kr. og Gods- og Kreaturbefordringen til 58 Mill. Kr., det var 2 Mill. Kr. mindre for Personbefordringen end paa Finansloven 1929—30, men det var 2 Mill. Kr. mere for Gods- og Kreaturbefordringen. Det vil altsaa sige, at det var i Virkeligheden ganske den samme Indtægt, der blev ansat. Hvorledes kan dette nu forliges med Paastanden om, at den Indtægtsansættelse, der her skete, var noget ganske vilkaarligt, som udgik som en Ordre fra den ene eller den anden Minister og ikke havde nogen som helst Hjemmel i de sagkyndige Autoriteters Ansættelse? Dette turde være tilstrækkeligt. Hvorfor mente Finansministeren at kunne ansætte Indtægten til det samme, som jeg havde gjort? Ja, han begrundede det selv med — jeg undrede mig for saa vidt over det, fordi der allerede da havde vist sig visse Tegn paa Nedgang —, at de forløbne Maaneder